

Prologus

Aiharvárad uralkodójának trónterme holdfényben fürdött, amitől az üres trón fehér köve mintha saját fénnel világított volna, míg a lábánál ülő aranyoroszlánok üreges szemű, ezüstös démonokká változtak. A rideg, fehér fény megcsillant a falakon függő fegyverek tökéletes ívein, és a sarkok, ahová halovány ujjai nem érhetek el, a végtelen fekete szakadékaivá változtak. Valaki, akinek élénk volt a képzelete, a sejtelmes derengésben azt hihette volna, hogy a falaknál őrködő páncélok nem is olyan üresek.

Az ablakokon beszűrődő derengéssel egyetlen lámpa fénye versengett, ami meleg, barnás árnyalatokkal világította meg a fiú arcát. A fiú két fából faragott játékot tartott a kezében. Az egyik egy katona volt, ami a csendes szoba különböző pontjain álló páncélok festett változatát viselte. A másik egy görnyedt hátú fenevad, aminek a bőre zöldben pompázott, a szájából agyarak meredtek ki, míg a kezében fejszét szorongatott, és másfélszer akkora volt, mint emberi ellenfele.

A padlót további katonák és fenevadak borították. A játék szörnyetegek java része állt. A játék katonák többsége az oldalon vagy a hátán feküdt.

Kinyílt az ajtó, a szoba kivilágosodott. A fiú megfordult, és mert bosszús lett, amiért megzavarták, mérges pillantást vetett a helyiségbe lépő alakra, mielőtt ismét a játécai felé fordult.

– Aha – dörmögte a fiatal férfi –, szóval, itt bujkálsz...

Egy herceg sosem bujkál – gondolta a fiú. – Oda megy, ahová akar, és akkor, amikor akar, hogy egyedül lehessen. Ez nem bujkálás.

A férfi mellé lépett. A lámpa gyenge fényében a haja nem tűnt annyira ősznek, és a szájától a szeméig felnyúló sebhely sem látszott annyira ijesztőnek, mint a nappali fényben. Lenézett a játék katonákra, és megkérdezte:

– Hogy áll a csata?

Mintha nem látná! Mintha nem emlékezne!

A fiú először nem válaszolt, csak bámulta az apró, zöld figurákat, aztán indulatosan kifakadt:

– Az összes ork halált érdemel! Amikor én leszek a király, olyan leszek, mint Lothar, és mindegyiket megölöm!

– Lothar katona – felelte a férfi szelíden –, azért harcol, mert az a kötelessége. Te viszont király leszel. A te kötelességed az lesz, hogy megteremtsd az igazságos békét. Nem gondolod, hogy eleget háborúztunk már?

A fiú hallgatott. Az igazságos béke. Elég a háborúból.

Lehetetlen.

– Gyűlölöm őket! – kiabálta, és a hangja túl erősnek hatott a csendességben. Hirtelen könnyek kezdték marni a szemét.

– Tudom – mondta csendesen a férfi, és az, hogy nem tette szóvá a dühkitörést, nyugtató hatást gyakorolt a fiúra.

– De nem mindig a háború a helyes válasz. Meg kell értened, hogy nem minden ork gonosz, még ha úgy tűnik is.

A fiú a homlokát ráncolta, és kételkedve sandított fel a fér-fira. Tudta Khadgarról, hogy igen bölcs, de most teljességgel hihetetlen dolgot mondott.

– Tudnod kell – folytatta Khadgar –, hogy az orkok egy másik világból jönnek, ami nagyon messze van a miénktől. – Felemelte a kezét, és megmozgatta az ujjait. Egy vöröses-sárgás gömb jelent meg a tenyere felett. A fiú immár kíváncsian figyelt. Szerette nézni a varázslatokat. A gömb lassan forgott, és zöld energia sistergett körülötte. – Az a világ haldoklik – folytatta Khadgar. – Elemészti a sötét mágia, amit úgy neveznek: fel. – A herceg a szemét tágra nyitva bámult, mialatt a különös, zöld fény elborította, szinte felfalta a bar-na világot. – Az orkoknak menekülniük kell. Ha nem teszik... a világukkal együtt elpusztulnak.

A herceg nem sajnálta sem az orkokat, sem a haldokló világot. Nagy erővel megszorította a játék orkot, és megszólalt:

– És ezért azok a zöld szörnyetegek betörnek a mi vilá-gunkba!

– Nem mindegyik volt zöld, amikor eljöttek Azeroth-ba. Fogadni merek, hogy ezt sem tudtad.

A herceg inkább hallgatott, semmint bevallja a tudatlan-ságát, de most már feltámadt benne az érdeklődés.

– Csak azok, akiket megmérgezett a fel mágia – folytatta Khadgar. – Megváltoztatta őket. De egyszer találkoztunk egy orkkal, aki ellenállt neki. Aki majdnem meg tudta akadályozni, hogy kitörjön a háború. A neve: Durotan.

A Levegő Csarnokának nem kellett ablakok. Az volt, amit a neve sugallt: egy levegőből megformált helyiség.

A helyet nem ismerő idegenek valószínűleg elcsodálkoztak volna a látványon, a torkukon akadt volna a lélegzet részben az álmélkodástól, részben a félelemtől, és elgondolkodtak volna, hogy a Hatok Tanácsának tagjai hogyan állhatnak itt anélkül, hogy aggódniuk kellene a biztonságukért. Csak-hogy ezen a helyen, a Kirin Tor Lila Fellegvárában sosem fordultak meg idegenek.

A mágiához hasonlóan a Csarnok is csak a mágusoknak való volt.

A falként és mennyezetként szolgáló kék ég és fehér felhők részben átvették a kőpadló arany és bíbor színeit. A padlót egy szimbólum díszítette, egy éberem figyelő szem ábrája, s a fiú, aki belépett, és megállt a terem közepén, úgy érezte, hogy a mai napon a jelkép ugyancsak helyénvaló.

A tizenegyedik életévében járt. Átlagos magasságúra nőtt, a haja barna színben játszott, a szeme pedig a kék és a zöld árnyalataiban, a megvilágítástól függően. Egyszerű, fehér inget viselt, és Kirin Tor mágusainak minden figyelme órá irányult.

A tanácstagok magasan felette álltak, egy gyűrűforma emelvényen. Bíborszínű köpenyüket ugyanaz a Szemet ábrázoló hímzés díszítette, mint a padlót. A szemük és a ruhájukon viselt Szemek úgy meredtek fentről lefelé a fiúra, ahogyan ő maga nézett volna egy apró rovarra. Ez azonban nem zavarta, inkább csak kíváncsiság szállta meg, mint bármi más, és a jobb szemöldökét felvonva, bátran viszonzta a pillantásaikat.

Az egyik alak, egy magas, vékony férfi, akinek a szakállja olyan fehér volt, mint a torony falai körül áramló mágikus energiák, belenézett a fiú szemébe, és alig észrevehetően biccentett. Aztán megszólalt, és zengő hangja lenyűgöző erővel visszhangzott a hatalmas csarnok falai között.

– Egy elmélet szerint az égbolt valamennyi csillaga egy-egy világ – mondta Antonidas főmágus. – És minden egyes világot a saját teremtményei népesítenek be. Mit gondol a mi novíciusunk erről az elképzelésről?

A novícius azonnal megadta a választ:

– Egyetlen világ sem érhet fel Azeroth-szal. Azeroth szépsége, életerege és gazdagsága egyedülálló.

– Kire lehet rábízni, hogy jól gazdálkodik egy ilyen kinccsel?

– Egy olyan valakire, aki képes parancsolni a mágia erőinek, hogy megőrizze a világunk biztonságát. Az Őrzőre.

– Értem – felelte Antonidas, és keskeny mosolyra húzta a száját. A novícius elgondolkodott azon, hogy talán változtatnia kellene a hangján. Hogy egy kicsit szerényebbnek tűnjön. De tény, ami tény, mindezt már réges-régen az emlékezetébe véste.

– A mágia minden válfajának? – folytatta Antonidas.

– Nem – felelte tétovázás nélkül a novícius. – A sötét erők tiltottak. A sötét erők a romlás tükrei. – Rájött, hogy túl színtelen, már-már unott hangon beszél, és keményen beleharpott az alsó ajkába. Nem akarta, hogy a tanácsosok azt képzeljék, hogy ő nem veszi komolyan ezt a dolgot.

– A sötét erők – folytatta immár komoly és ünnepélyes modorban – a saját szándékai ellen fordítják a használójukat.

– És ebből számunkra mi a tanulság?

– Az, hogy a mágia veszélyes, és távol kell tartanunk tőle azokat, akik nem ismerik az útjait. Sem az emberek, sem a törpék, sem a gnómok, sem az elfek nem használhatják, csakis Kirin Tor népe.

Csakis nekünk van jogunk hozzá – gondolta a novícius, és az ezüst-fehér áramlatokat figyelte, amelyek ott kergetőztek a Levegő Csarnokának falain és mennyezetén. – *Nem azért,*

mert irigyek vagyunk, hanem azért, mert csakis mi tudunk bánni vele.

Feltűnés nélkül figyelte Antonidast, és látta, hogy a főmágus leereszti a vállát. Ezek szerint végeztek az első résszel, és ő egyelőre nem rontotta el. Helyes.

Az idős mágus megint mosolygott, és kedvesen nézett a fiúra.

– Érzékeljük a hatalmadat, Medivh – mondta a novíciusnak. – Csodáljuk a céltudatosságodat és a tudásvágyadat. Próbák elé állítunk, de sajnálatos módon a legfontosabb kérdésre csak akkor kaphatjuk meg a választ, amikor már késő lesz.

Medivh megmerevedett. Késő? Ezt meg hogyan kell érteni?

– Az Őrző élete olyan áldozatot követel, amit most még fel sem foghatsz. Mégis azt kérjük tőled most, amikor még gyermeki korban vagy, hogy kösd magad mindörökre ehhez a hivatáshoz.

Beszéd közben Antonidas résnyire vonta a szemét, és a hangjából komorság érződött.

Most jön – gondolta Medivh.

– Hajlandó vagy felkészülni minden módon arra a napra, amikor te leszel Karazhan Tornyának lakója?

– Igen – felelte tétovázás nélkül Medivh.

– Akkor bizonyítsd be!

A teremtmény árnyékokból született, így a fénymágia nem árthatott neki. A sötét egy foszlányából fejlődött hatalmas, tintafekete lényé, ami a fiú fölé tornyosult. Medivh ösztönösen támadóállásba ugrott. Ezt a mozdulatot úgy beleverték, hogy azonnal reagált, noha tökéletesen meglepték. A lény kinyitotta a száját, amelyben karhosszúságú fogak sorakoztak, és olyan üvöltést hallatott, hogy Medivh gyomra görcsö-

sen összehúzódott. Felnézett a teremtményre, és nem látott sem természetes mélységet, sem határozott körvonalakat, amitől az egész csak még ijesztőbb lett. A rémálmok teremtménye állt előtte, hosszú, görbe árnyékujjai borotvaéles karmokban végződtek...

Nincs természetes mélysége, sem határozott körvonalai...

Medivh rájött, hogy a lény nem valódi. Hát persze, hogy nem igazi! Vetett egy gyors pillantást a Tanács tagjaira, és észrevette, hogy Finden mágus halkán mormol valamit abba a sűrű, fehér szakállába.

Erőlködni kellett, hogy ne kezdjen el vigyorogni. Felmelte a kezét. Egy apró, fehér energiagömb alakult ki a tenyere felett, amit a következő pillanatban elhajított – egyenesen Finden felé. A fehér gömb kicsi négyzetté lapult, ami ráborult az idős mágus alsó állkapcsára, és úgy rászorult, hogy Finden megtántorodott. A társai időben elkapták, így legfeljebb azon a talán túlságosan nagyra felfúvódott önérzetén esett sérülés.

Az árnyéklény eltűnt. Medivh felnézett Antonidasra, és halvány mosolyra húzta a száját. Amikor a tekintetük összeakadt, Antonidas szeme villant egyet.

– Nem erre számítottunk – ismerte el a főmágus –, de kétségtelen, hogy... hatékony megoldás volt.

Medivh megérezte, hogy a talpa alatt megmozdult a padló. Meglepődött, és ugrott egyet hátrafelé, közben azt látta, hogy Kirin Tor Szemének berakásos pupillája körkörösén tángul. Medivh megigézve bámulta a nyílásból fortyogva feltörő vizet, aztán felhördült, amikor rájött, hogy valójában fehér tüzet lát, ami lehetetlen módon a vízzel teli mélységben ég.

Antonidas varázsigt mormolt, majd lassan lesiklott a magasból, mígnem megérkezett a fiú mellé, és büszkén lemosolygott rá.

– Add a kezéd, Medivh! – parancsolta Antonidas. A fiú szótlánul engedelmeskedett, rátette apró, fakó kezét a mestere szikkadt bőrrel borított tenyerére. A főmágus fordított egyet Medivh kezén úgy, hogy a tenyere nézett felfelé, és ismét megszólalt: – El fog jönni a nap, amikor szolgálatra szólíttatsz!

Medivh felnézett Antonidas komoly arcára, lepillantott a fehér tűzre, majd ismét a főmágusra nézett.

– Az esküd fényben kovácsolódik – folytatta a főmágus. Az egyik kezével továbbra is Medivh-ét fogta, a másikkal korához képest meglepő gyorsasággal felgyúrte a fiú ingujját, egészen a könyökéig. Ekkor gyengéden a medence mélyében lobogó tűz felé fordította Medivh-et.

A fiú összerezzent. A természetellenes, de gyönyörű tűz forróbbnak bizonyult annál, mint amire számított. A tekintete a saját kinyújtott karjára esett, és kellemetlen érzés ébredezett a gyomra környékén.

– Egyetlen mágus sem lesz veled egyenrangú, egy sem lesz a mestered. A tiéd lesz minden felelősség.

Antonidas elengedte Medivh kezét, és elkezdte előretolni őt. A fiú tágra nyitotta a szemét, és egyre szaporábban lélegzett. De tudta, hogy akármi fog történni, nem fogják megölni. A Tanács nem öli meg őt.

Ugye?

Ha úgy találnák, hogy nem mindenben felel meg a kívánalmaknak, végeznének vele? Ez a gondolat egészen mostanáig nem merült fel benne. Az imént jelentkező fagyos érzés a szívdobbanásával azonos ütemben, egyre jobban szétterjedt a testében, és borzongani kezdett, közben szerette vol-

na elfordítani az arcát, hogy óvja a mágikus tűz forróságától. Az ösztönei azt parancsolták neki, hogy rántsa vissza a kezét, de a főmágus folyamatosan, ellenállhatatlan erővel toltta őt előre, egyre csak előre. Nyelt egyet, mert kiszáradt a toroka, és a keze immár a szeszélyesen táncoló, fehér lángok közelébe került.

Egy hosszú lángnyelv hirtelen felfelé kígyózott, és ráfóródott az alkarjára. Könnyek szöktek a szemébe, mialatt a láng egy ábrát égetett a bőrébe. Kiáltani akart, de uralkodott magán, és hátrahúzta a karját. A saját égett húsának bűze csapott az orrába, miközben döbbenet bámulta az imént még tiszta, folttalan bőrét.

Kirin Tor Szeme nézett vissza rá, még ekkor is füstölögve. Befogadták. A bőrébe égették a jelet.

Erős fájdalom tört rá, de az elragadtatás elsöpörte. Medivh lassan felemelte a tekintetét az emelvényen álló nőkre és férfiakra, akik az előbb ítéletet mondtak felette. Most mind a hatan lehajtották a fejüket, ami a befogadás jele volt... és a tiszteleté.

Egyetlen mágus sem lesz veled egyenrangú, egy sem lesz a mestered.

– Őrző... – mondta Antonidas büszkeségtől remegő hangon.

Hgy

Az utazás hosszúnak és kegyetlennek bizonyult, sokkal rosszabbnak annál, mint amire Durotan, Garad fia, Durkosh unokája számított.

A Dérfarkas klán orkjai utolsónak válaszoltak Gul'dan boszorkánymester hívására. Jóllehet az ősi történetekben az szerepelt, hogy a Dérfarkasok valaha nomádok voltak, réges-régen az egyik törzsfőnök, akit ugyanolyan hűség fűzött a Dértűz-hágóhoz, mint a klánjához, azért könyörgött a Szellemeknek, hogy a népe letelepedhessen. A kérése meghallgatásra talált, és a klán majdnem olyan régóta, mint amilyen régóta az őrzőjük, a Hegyek Ősatyja létezett, északon maradt. Mindenkitől elkülönülve, büszkén éltek, és a nehézségek erőssé tették őket.

De a Hegyek Ősatyja felhasadt, folyékony tüzet okádott a falujukra, és a Dérfarkasoknak ismét nomádokká kellett lenniük. Helyről helyre vándoroltak. Noha kemény megpróbáltatásokat kellett kiállniuk, Gul'dan boszorkánymesternek – egy görnyedt hátú, baljós alaknak, akinek a bőre természetellenes zöldben játszott – kétszer is meg kellett kérnie őket,

hogy csatlakozzanak a Hordájához, mielőtt Durotan végül, más választás híján, beleegyezett.

Gul'dan ígérekkel jött a szorongatott helyzetben lévő Dérfarkasokhoz, és Durotan szentül megfogadta, hogy betartatja vele az ígéreteit. Draenor, az otthonuk, valamint a Föld, a Levegő, a Víz, a Tűz és az Élet Szellemeinek otthona már jó ideje haldoklott. De Gul'dan azt állította, hogy ismer egy másik világot, ahol a büszke orkok zsíros prédára vadászhatnak, teleihatják magukat tiszta, hideg vízzel, és úgy élhetnek, ahogyan kell: szenvedélyesen és büszkén. Nem kell megalázkodniuk a porban, a kétségbeesés sovány áldozataiként, mialatt a világuk elszorvad és elpusztul körülöttük.

De most mégis poros és sovány Dérfarkasok ballagtak az úton, hogy megtegyék a kimerítő utazás utolsó mérföldjeit. Egy teljes hold óta gyalogoltak északról, mire elérték ezt a szikkadt, nyomorult tájat. Menet közben vizet is alig találtak, hát még ennivalót. Néhányan meghaltak, mert nem tudták elviselni a végeérhetetlennek tűnő gyaloglás nehézségeit. Durotan többször elgondolkodott azon, hogy megéri-e a sok megpróbáltatás. Imádkozott a Szellemekhez, bár a gyengeség miatt annyira halkán, hogy aligha hallották meg.

Az utazás alatt Durotan két fegyvert hordozott, amiket az apja halálát követően örökölt meg. Az egyik Mennykő volt, a rúnavésetes, bőrborítással díszített lándzsa. A fáján rovátkák sorakoztak, mindegyik egy-egy leterített ellenfelet jelképezett. A vízszintesek állatok, a függőlegesek orkok életét jelentették. Míg a vízszintesek szinte elborították a nyelet, függőlegesek is szép számmal akadtak.

A másik fegyvert valaha az apja forgatta, előtte pedig az ő apja, Durkosh – ez pedig a Csonkoló nevű fejsze volt. Durotan gondosan ügyelt, hogy mindig éles maradjon, és számtalanszor megfelelt már a nevének.

Durotan gyalogolt, hogy a betegek vagy a nála gyengébbek ülhessenek a pompás fehér dérfarkasokon, akik részben hátasként, részben harcostársként szolgálták a klánt. Mellette a helyettese lépkedett, Végzetpöröly Orgrim, aki szel hátán hordozta a fegyvert, amiről a nevét kapta. Orgrim azon kevesek közé tartozott, akik a csontja velejéig ismerték Durotant, és akire a törzsfőnök nem csak a saját életét merete rábízni, de a hitvese és születendő gyermeke életét is.

Draka, a harcos, a feleség, a leendő anya a Jég nevű farkas hátán utazott, Durotan mellett. Az út java részét a párja mellett menetelve tette meg, ahogyan az illő volt. De Durotan végül megkérte, hogy üljön fel Jég hátára.

– Ha nem a gyermekünk kedvéért, akkor az én kedvemért – mondta mosolyogva. – Igazán fárasztó folyton azt figyelni, hogy mikor roskadsz a porba!

Draka rávigyorgott, és sötét szemében megvillant az a jókedv, amit Durotan annyira szeretett.

– Jól van – felelte az asszony –, akkor farkasháton fogok utazni, de csak azért, mert attól félek, hogy rám zuhannál, mialatt megpróbálnál felemelni.

Kezdetben mindenki lelkes volt. A klán egy ádáz csata árán legyőzte félelmetes ellenfeleit, a Vérjárókat, de azt is megtudták, hogy többé nem számíthatnak a meggyengült Szellemek támogatására.

Durotan biztosította a klántársait, hogy örökre Dérfarkasok maradnak, még ha csatlakoznak is a Horda más orkjaihoz. Erőt adott nekik a gondolat, hogy hamarosan húshoz, gyümölcshöz, vízhez és tiszta levegőhöz jutnak, amire már nagy szükségük volt. Durotan később rájött, hogy az okozta a gondot, hogy a klán tagjai azt hitték: hamarosan véget érnek a bajok. Aztán az utazás nehézségei nem csupán a testüket merítették ki, hanem a lelküket is megtépázták.

Durotan visszanézett a klánjára. A többiek nem lépkedtek, hanem csak csoszogtak, és a csontig ható fáradtság jelei látán sajogni kezdett a szíve.

Könnyed érintést érzett a vállán, mire megfordult, felnézett a hitvesére, és bágyadt, kényszeredett mosolyra húzta a száját.

– Úgy látom, inkább neked kellene felülnöd Jég hátára, és nem nekem – mondta gyengéden Draka.

– Bőven lesz még időnk arra – válaszolta Durotan –, amikor elegendő húsunk lesz ahhoz, hogy a farkasaink duzzadó hassal nyúljanak el mellettünk.

Draka lepillantott a saját hasára, majd a párjára, és miután felnézett, pajkosan kacsintott egyet. Durotan felnevetett, és maga is meglepődött, mert azt hitte, hogy már nem is képes örülni. Draka mindig tudta, hogyan nyugtassa meg őt, akár a nevetésével, akár a szerelmével, néha pedig azzal, hogy tarkón legyintette vagy hátba vágta.

És a gyermekük...

Durotan tudta, hogy ez az igazi oka annak, hogy elhagyta a Dértűz-hágót. Draka volt az egyetlen Dér farkas asszony, aki teherbe esett. És Durotan egyetlen okot sem talált, ami azt indokolta volna, hogy a gyermeke – vagy akármelyik ork gyermeke – egy olyan világba szülessen, amelyik nem képes táplálni őt.

Durotan odanyúlt, megérintette Draka derekát, majd rátette hatalmas tenyerét a hasára és a benne rejtőző, apró életre. Eszébe jutottak a szavak, amiket az indulás előtti este mondott a klánjának: „Akármit mondanak a tanok arról, ami a múltban történt, akármilyen szertartásokat írnak elő nekünk, akármilyen szabályok, törvények és hagyományok szerint élünk, van egy törvény, egy hagyomány, amit sosem

szeghetünk meg. Ez pedig az, hogy egy törzsfőnöknek mindig azt kell tennie, ami a legjobb a klánjának.”

Erős, gyors lökéseket érzett a tenyerén, és elégedetten vigyorgott. Úgy tűnt, a gyermeke is egyetértett azzal, hogy helyes döntést hozott.

– Ez az apróság máris veled menetel – jegyezte meg Draka.

Mielőtt Durotan válaszolhatott volna, valaki odakiáltott neki:

– Törzsfőnök! Ott... ott vannak!

Durotan még egyszer megsimogatta a párja hasát, aztán Kurvorsh-ra fordította a figyelmét, az előreküldött felderítők egyikére. A legtöbb Dér farkas meghagyta a haját, ami bölcs előrelátásra vallott a rideg északon. De Kurvorsh, mint oly sokan mások, amint elindultak dél felé, azonnal leborotválta a fejét, csak egy hosszú tincset hagyott meg hátul, amit felkötött. A farkasa közvetlenül Durotan előtt állt meg, és hosszú nyelvét kilógatva lihegett.

Durotan odadobott Kurvorsh-nak egy vizestömlőt.

– Előbb igyál, aztán jelents! – parancsolta.

Kurvorsh szomjasan ivott, majd visszaadta a tömlőt a törzsfőnöknek.

– Építmények hosszú sorát láttam a horizonton – mondta aztán kissé zihálva. – A mieinkhez hasonló sátrakat. Rengeteget! Füst száll fel több tucat, nem is... több száz tűzből, és mindenfelé őrtornyok állnak, amikből észre fognak venni minket. – Ámuldozva megcsóválta a fejét, és hozzátette: – Gul'dan igazat mondott, amikor azt állította, hogy összegyűjti Draenor összes orkját.

Durotan azt érezte, hogy az a súly, amelynek a létezését sem akarta beismerni, egyszeriben lekerül a mellkasáról. Nem töprengett el azon a lehetőségen, hogy talán már elkéstek,

sem azon, hogy az egész gyűlés durva túlzás. Kurvorsh nem is sejtette, hogy a szavai mennyi vigaszt nyújtanak a törzs-főnöknek.

– Milyen messze vannak? – kérdezte Durotan.

– Félnapi járásra. Odaérhetünk úgy, hogy még bőven marad időnk letáborozni.

– Talán van ennivalójuk – dörmögte reménykedve Orgrim. – Valami, amit nemrég öltek meg, és megsütöttek nyárson. A hasított patájúak nem jönnek le ennyire délre, ugye? Tényleg, mint esznek ezek a déllakók?

– Akármit esznek, semmi kétségem nincs, hogy ha frissen ölték meg, és megsütötték nyárson, te meg fogod enni – válaszolta Durotan, majd hozzátette: – És a klán egyetlen tagja sem fog visszautasítani semmit. De nem szabad számítanunk rá. Semmire sem szabad számítanunk.

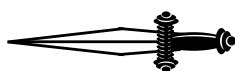
– Megkértek minket, hogy csatlakozzunk a Hordához, és mi megtettük – szólt közbe Draka, és a hangja nem felülről, hanem oldalról hallatszott, ami azt jelentette, hogy leszállt a farkasról. – Elhoztuk a fegyvereinket, a lándzsáktól kezdve az íjakon át a pörölyökig, és magunkkal hoztuk a harci és vadásztapasztalatainkat. Azért jöttük, hogy a Hordát szolgáljuk, hogy mindenki erősebb legyen és ehessen. Mi a Dér-farkasok vagyunk. Örülni fognak, hogy eljöttünk.

Mialatt beszélt, kissé felszegte az állát, és a szeme harciasan villogott. Draka valaha száműzöttként élt, amikor még fiatal volt és törékeny. Mire visszatért, az egyik legjobb harcos lett belőle, akit Durotan valaha látott, és elhozta a Dér-farkasoknak más népek tudását és módszereit, amelyek kétségkívül hasznára váltak a klánnak.

– Az asszonyomnak igaza van – jelentette ki Durotan. Mozdult, hogy visszasegítse a párját Jég hátára, de Draka intett neki, hogy ne tegye.

– Igen, igaza van – mondta aztán elmosolyodva –, és ott fog gyalogolni a törzsfőnöke és a hitvese mellett, mialatt a klán beér a Horda táborába.

Durotan elnézett dél felé. Az ég eddig könyörtelenül tiszta volt, még csak nem is kecsegtetett esővel. De most meglátott egy szürke foltot, ami lassan gomolyogva siklott a magasban. Hirtelen egy villám világította meg a belsejét – egy villám, ami baljóslatúan zöld színnel villant fel.

Kurvorsh jól számította ki a haladási sebességet. A nap már a láthatárra ereszkedett, mire megérkeztek a táborba, de elég világos volt még ahhoz, hogy elkészítsék a vacsorát és felállítsák a sátrakat.

Durotan számtalan beszélgetést hallott, ami idegen volt a számára, és az ismeretlen látnivalók kezdtek fárasztani. Végigsöpört a tekintetével a nagy, kerek sátrakon, amelyek hasonlítottak ahhoz, amelyen ő Drakával osztozott, mígnem felfedezett egy kötéllel leválasztott, üres területet, ahol a különböző klánok gyermekei együtt játszottak. Rengeteg illat és szag csapta meg az orrát, a fülét ezernyi hang ostromolta: beszédfoszlányok, nevetés, egy *lok'vadnod* zengése, valamint dobok dübörgése. Igazából annyi dob szólt valahol, hogy a föld folyamatosan reszketett a lába alatt. És a szagok: a tüzeké, a sülő lepények és húsok, a fortyogó levesek illata, valamint a farkasok bundájának átható, de a legkevésbé sem kellemetlen szaga.

Kurvorsh nem túlzott, inkább még a valóságnál kisebbnek mondta a bőr- és faépítmények végeláthatatlan tengerét. Durotan tudta, hogy a Dérfarkasok a legkisebb klánok közé tar-

toznak. Az élmény annyira megdöbbenette, hogy egy időre megnémult. De végül meg tudott szólalni:

– Ennyi klán egy helyen, Orgrim! Az Üvöltő Koponya, az Éjszika, a Csatadal... mindenkit ide hívtak!

– Óriási sereg gyűlt itt össze – tette hozzá a helyettese –, csak arra vagyok kíváncsi, hogy hányan maradtak hadra foghatóak.

– Dérfarkasok!

A hang színtelenül, szinte unottan szólt. Durotan és Orgrim megfordult, és két magas, tagbaszakadt orkot láttak, akik feléjük közeledtek. Szokatlanul nagyok és izmosak voltak ahhoz képest, hogy a földjük haldoklott, és rengeteg orknak alig jutott ennivaló. A Dérfarkasok elsősorban szegecses bőrpáncélokat viseltek, esetleg néhány lánc- és lemezpáncél darabot. Ezek az orkok sértetlen, fényes lemeztartókat hordtak a vállukon, de még a mellkasukon is. A kezükben lándzsát tartottak, és határozott mozdulatokkal, céltudatosan lépkedtek.

Ám Durotan szemét nem az egészséges, izmos testük vonzotta, és nem is a vadonatúj, csillogó páncélzatuk. Hanem az, hogy ezek az orkok zöldek voltak.

A színezet éppen csak látszott, nem volt annyira feltűnő, mint Gul'dané, a Horda vezéréé, akinek a bőre szinte a levelek zöldjében játszott. Ez sötétebb volt, közelebb állt az orkok jellegzetes, barna színéhez. De attól még fel lehetett fedezni azt a különös, természetellenes árnyalatot.

– Ki a törzsfőnök közületek? – kérdezte az egyik.

– Enyém a megtiszteltetés, hogy vezethetem a Dérfarkasokat! – felelte mélyen zengő hangon Durotan, és tett egy lépést előre. Az orkok tetőtől talpig végignézték rajta, aztán ugyanígy tettek Orgrimmal is, végül az egyik megszólalt:

– Mind a ketten gyertek velem! Feketekéz látni kíván titeket.

– Ki az a Feketekéz? – kérdezte Durotan.

Az egyik ork megtorpant, és megfordult. Elvigyorodott, és ettől az ábrázata különösen ronda látványt nyújtott.

– Tudd meg hát, Dérfarkas kölyök – válaszolta –, hogy Feketekéz a Horda hadfőnöke!

– Gul'dan volt az, aki ide szólított mindnyájunkat – tette hozzá a másik ork. – Ő az, aki tudja, hogyan vigyen át minket az új földre. Ő döntött úgy, hogy Feketekéz vezesse csatába a Hordát, hogy legyőzhessük az ellenségeinket.

Orgrim és Durotan összenézett. Amikor Gul'dan a tervéről beszélt, nem tett említést arról, hogy csatában kell megszerezni azt a bizonyos új földet. Nem beszélt róla sem Durotannak, sem az apjának, Garadnak. Durotan orknak született, és több volt egyszerű orknál – a Dérfarkasok törzsfőnöke volt. Készen állt arra, hogy harcoljon, ha az kell ahhoz, hogy a népének legyen jövője. Hogy harcoljon a születendő gyermekéért. Az viszont zavarta, hogy Gul'dan valamiért nem hozta szóba ezt a dolgot.

Ő és Orgrim gyermekkoruk óta barátok voltak, és szinte olvastak egymás gondolataiban. Mindketten tartották a szájukat.

– Feketekéz utasításokat adott arra az esetre, ha megérkeztek – közölte az elsőnek megszólaló ork, és kissé gúnyosan vicsorgott –, ha összeszedtetek annyi bátorságot, hogy elhagyjátok a Dértűz-hágót.

– Többé nem az otthonunk – közölte nyíltan Durotan. – Ahogyan a tiétek sem, akármelyik klánhoz tartoztatok is.

– Mi Éjsziklák vagyunk – felelte a második ork, és büszkén kidüllesztette a mellkasát. – Feketekéz volt a törzsfőnökünk, mielőtt Gul'dan jónak látta őrá ruházni a Horda veze-

tését. Gyertek velünk, Dérfarkasok! Hagyjátok itt az asszonyaitokat! Ahová készülünk, oda csak harcosok mehetnek.

Durotan résnyire húzta szemét, és éppen egy maró visszavágásra készült, amikor meghallotta Draka csalókan szelíd hangját:

– Te és az alvezéred menjetek, és találkozzatok Feketekézzel! A klán várni fog titeket – tette hozzá Draka, és mosolygott.

Az asszony tudta, hogyan válassza ki a csatáit. Minden ízében ugyanolyan jó harcos volt, mint a párja, de ráeszmélt, hogy ebben a jelenlegi állapotában elutasítanák azok, akik jobban vágynak egy kiadós verekedésre, mint arra, hogy enivalót szerezzenek a népüknek.

– Akkor keress egy helyet, ahol letáborozhatunk! – válaszolta Durotan. – Beszélek ezzel a Feketekézzel, az Éjszika klán törzsfőnökével.

A tagbaszakadt orkok átvezették Durotant és Orgrimot a táboron. A tábortüzek körül családok ültek, felnőttek és gyermekek egyaránt, akiket főzőeszközök és alvóbundák vettek körül. Aztán már harcosokat láttak, akik a fegyverüket és a páncélzatukat javígtatták. Egy kovács sátrából acélnak ütköző acél csengése hallatszott. Más orkok kőtömböket véstek kocsikerékké. Megint mások nyílvesszőt faragtak és késeket éleztek. Szinte mindenki vetett egy-egy pillantást a Dérfarkasokra, és Durotan végül már olyannak érezte a tekinteteket, mintha láthatatlan kezek érintették volna meg.

Aztán acél csengését hallotta, valamint a kiáltást: „*Lok'tarogar!*” Győzelem vagy halál. Mi folyik itt? A vezetőikkel nem törődve a hangok irányába fordult, átnyomakodott a tömegben, mígnem megpillantott egy kerek területet, amelyen orkok küzdöttek egymással.